

„какво стапж съ писмото?“ Че то бѣ дадено, азъ не се съмнявахъ, но менъ ме очудваше това обстоятелство, че въ расстояние на 24 часа отъ връчването писмото на Княза, не послѣдва нищо. Ако бѣхж се взели отъ двореца що-годѣ мѣрки, тѣ щѣхж се почувствуватъ и у насъ. Твърдѣ естествено, азъ допустихъ двѣ прѣдположения: или на писмото не е дадено потребното внимание, или Княза невѣрва, че това тѣй скоро ще се извърши. Хрумнж ми на умътъ да се отбия въ страна, да припнж, закрилянъ отъ нощта, за София прѣди полка да стигне и по къкъвто и да е начинъ да се доберж лично до Н. В. и да Му кажж, че това, за което съмъ Му писалъ е цѣла истина и че полка е вече прѣдъ вратата на София. Слѣпотата на коня и прѣдошлитѣ долове не позволявахъ този рискъ и това обстоятелство ме сковаваше по необходимостъ да се ненаемамъ. Коня на поручикъ Марковъ бѣ силенъ и здравъ и веднѣга му прѣдложихъ да го даде, като му давахъ моя и му съобщихъ за намисленото отъ мене.

— „Не бива! възрази шепнишкомъ той, — не чу ли заповѣдта, дадена отъ командующия полка, че офицеритѣ трѣбва да си бжджтъ на мѣстата всички? Особенно, щомъ забѣлѣжжтъ че те нѣма и виджтъ мене на твоя конь — изгубени сме. Мене ще убижтъ на часа, а и ти не ще се избавишъ. Незабравяй още, че тѣ сж взели мѣрки, щото никой да не може да мине напрѣдъ незабѣлѣзанъ, като сж сигурни, че отстрани мѣстността е непроходима въ такъва тъмна нощъ. Освѣнъ това, излишно е ходенъето ти: щомъ писмото е получено, мѣрки сж взети и прѣстѣпниците ще бжджтъ заловени на мѣстопрѣстѣплението.“